

MAART 2021

003

10-13 In de Ossenstraat vinden we brievenbussen die hun eigenheid binnen een uniform geheel willen tonen, hoe doen ze dit en waarom?

15 Hoe evolueerden onze communicatiemiddelen doorheen de geschiedenis en is er nog nood aan post om te communiceren?

POSTULATOR

Postbuspotentie in de Ossenstraat

Diversiteit in een wereld van uniformiteit

Uniformiteit in een wereld van diversiteit

Toen in 1870 de Ossenstraat aangelegd werd in het verlengde van de Nieuwe Beestenmarkt, ontstond er een opeenvolging van reeksen bij elkaar passende burgerhuizen met doorlopende traveeën en decoratieve elementen. Door toenemende nieuwbouw worden deze continue gevelbeelden vandaag echter vaak doorbroken. Maar bij Ossenstraat 78, 80, 82, 84, 86, 88, 90 lijkt de tijd geen vat te hebben en blijft de continuïteit voortduren alsof et nooit anders geweest is. Dat maakt deze reeks huizen en hun postbussen zo interessant. Want hoe vinden we eigenheid in uniformiteit? Het is een grote en overkoepelende vraag, waarvan het antwoord zich perfect schuilt in onze brievenbussen. Het lijken slechts kleine nuances, maar zijn bepalend. Hoe kiest u uw postbus in een uniform gevelbeeld? Vertelt het niet iets veel over u wanneer u wel of geen rekening houdt met wat de burens doen? Breekt u de continuïteit met het plaatsen van een externe postbus zoals Ossenstraat 70 dat doet? Of kiest u voor een kopie van uw buur? Kiest u voor een model die wel de geest van de burens in zich draagt, maar toch zijn eigenheid bevat? Zo doet Ossenstraat 84 dat met gratie, een vleugje eigenheid en eigentijdsheid die

niet uit de toon valt met zijn omgeving. De simpele beslissing die 84 leidde tot het kiezen voor een chroom model waarbij het luik afgeronde hoeken heeft in plaats van rechte, kan een blijk zijn van een zorg voor hun medemens, een overwogen ingesteldheid. En waarom doet 70 dat dan precies niet? Misschien werd deze beslissing puur vanuit een gemakzucht genomen en bleek een externe postbus gewoon veel handiger dan een eentje waarbij alles door de deur valt. Het geeft blijk van een meer individuele ingesteldheid. Zo een individualistische beslissing nemen is daarom niet slecht, verre van zelfs. Onze eigenheid en karakter tonen is geen misdaad, het is een recht. Wat en hoe we dit doen, met welke mate en

te pas en te onpas knipsels en plaksels werden aan toegevoegd of weggehaald. Ossenstraat 78, 80, 82, 84, 86, 88, 90 zien we echter een mengvorm van twee werelden ontstaan. Het is een realiteit waarbij we al onze knip en plaksels met twee handen vast moeten grijpen en dan zorgvuldig uitpluizen hoe we deze kunnen plaatsen een beperkt kader. Soms kleuren we dan wel eens buiten de lijntjes, maar afwijking is geen afwijking. Een lijntje buiten het kader, maakt wat nog in het kader zit juist nog samenhangender. Wat we zien in de besproken gevelbeelden zijn lijntjes die een eigen karakter dragen. We hebben een aantal postbusmodellen die een historiserende schijn geven zoals

Ossenstraat 64 dat doet, maar ook veel chroomkleurige modellen die vaak een vrij klassieke uitvoering hebben, maar die door een zilverkleurige afwerking een iets meer hedendaags karakter uitstralen. We hebben modellen als 78 en 90 die de gezette toon volledig breken, wat nog een laag toevoegt aan wat we in de vorige Postulator-editie over deze verstopte brievenbussen te zeggen hadden. In welke mate wilt u uw eigenheid tonen en in welke mate wilt u passen bij de status quo? Het is een vraag die ons dagdagelijks bezig houdt en waar we eindeloze discussies over kunnen voeren. Daarnaast kunnen we ons ook de vraag stellen of passen bij de status quo niet ook gewoon een

uiting is van eigenheid, want toont dat niet juist dat we zorg willen dragen voor onze medemens, dat we belang hechten aan een communale eenheid? De postbussen in dit gevelbeeld zijn dan ook de perfecte weerspiegeling van ideeën die onze maatschappij structureren: de afweging tussen de gemeenschap en het individu. Nu is het dan ook aan u om uit te maken in welke mate je deze twee elementen tegenover elkaar plaatst, aan welke zijde van het continuüm u zich bevindt. En wanneer u deze beslissing maakt, kijk dan nogmaals naar uw postbus en misschien merkt u dat uw beslissing onderbewust al lang duidelijk was in het straatbeeld.

Communicatie- nood of postnood?

Hoe communiceerde men in een wereld die nog niet digitaal was? We kennen haast niet anders, vandaag de dag is iedereen in een handomdraai beschikbaar, via verschillende media. Vroeger was dit echter niet zo vanzelfsprekend. De eerste vormen van berichten sturen, kwamen vanuit Egypte. Hun groot en complex rijk had nood aan een veilige en snelle manier van communiceren. Het ontstaan van het hiërogliefenschrift en papyrus lieten hierbij toe dat er een poststelsel ontstond. In het Perzische Rijk werden vaak dieren gebruikt als communicatievorm. Duiven werden overal naartoe gestuurd met een boodschap aan hun vastgebonden, bodes te paard het rijk doorgestuurd om boodschappen te brengen en ontvangen. Grote wegennetten werden uitgezet, zodat postroutes gemaakt konden worden. De komst van de bode/koerier was altijd een belangrijk moment van de dag en werd vaak ook aangekondigd door middel van het blazen op een hoorn. Dat was ook het signaal om een nieuw paard klaar te zetten voor de koerier, zodat hij meteen verder kon. Het is indrukwekkend dat men vroeger zo ver ging om een vorm van communicatie te ontvangen, terwijl we vandaag zo gemakkelijk geconnecteerd zijn met mensen van over heel de wereld. Dat bewijst nogmaals onze nood aan contact met elkaar. Toch is het ontvangen van een digitale boodschap niet altijd te evenaren met het krijgen van een fysiek bericht, zeker in tijden van deze pandemie. Ondanks het excessief gebruik van sociale media tijdens corona, steeg ook het aantal verstuurd wenskaarten massaal. In tijden waar fysiek contact wegvalt, voelt het ontvangen van een gestuurd kaartje plots veel persoonlijker dan een sms.

Contact: Rasphuisstraat 25F, 9000 Gent